

Sygn. akt II AKa 60/21

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2021 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Stanisław Kucharczyk

6 Sędziowie: SA Maciej Żelazowski

7 SO del. do SA Przemysław Żmuda (spr.)

8 Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9 przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Anny Staniszcak

10 po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 r. sprawy

W. K., M. J. i R. T.

o odszkodowania z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

11 na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika wnioskodawców i prokuratora

12 od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

13 z dnia 20 stycznia 2021 r. sygn. akt III Ko 571/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) zasądzone na rzecz wnioskodawców zadośćuczynienie obniża do kwot po 96.000 (dziewięćdziesiąt sześć tysięcy) złotych;

b) zasądzone na rzecz wnioskodawców odszkodowania podwyższa do kwot po 8.031,33 (osiem tysięcy trzydzieści jeden, 33/100) złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców: W. K., M. J. i R. T. kwoty po 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

SSO(del.) Przemysław Żmuda SSA Stanisław Kucharczyk SSA Maciej Żelazowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 60/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 571/20.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1			Stan cywilny H. T.. Rozwiązanie przez rozwód	zaświadczenie odpis skrócony aktu małżeństwa	63-64 73-75

			małżeństwa H. T. i S. T..		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	zaświadczenie odpis skrócony aktu małżeństwa	W ocenie Sądu II Instancji przeprowadzone w postępowaniu odwoławczym dowody dotyczące stanu cywilnego H. T. oraz wykazujące rozwiązanie jej małżeństwa zawartego z S. T. są tego rodzaju, że brak jest jakichkolwiek podstaw do negowania ich wiarygodności. Zaświadczenie przedłożone do			

	<p>akt sprawy oraz skrócony odpis aktu małżeństwa odzwierciedlają fakty odnotowywane w aktach stanu cywilnego, sporządzone zostały przez uprawnione do tego urzędy, a nadto dokumenty będące przedmiotem oceny nie dostarczają żadnych podstaw by móc w sposób uprawniony twierdzić, że ingerowano w ich treść. Wskazane powyżej okoliczności w połączeniu z brakiem negocjacji przez strony wiarygodności ocenianych dokumentów dają pełne podstawy do dania im pełnej wiary.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za</p>		

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Zarzut II apelacji Prokuratora Okręgowego w Szczecinie. Zarzuty 1b, 2b i 2c apelacji pełnomocnika wnioskodawców.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnosząc się do zarzutów wskazanych powyżej określonych tak			

w apelacji
Prokuratora
Okręgowego w
Szczecinie jak i
przez
pełnomocnika
wnioskodawców
w pierwszej
kolejności
zauważyć należy,
iż w pełni
uprawnionym
jest łącznie do
zarzutów tych
odniesienie się.
Środki
zaskarżenia
wywiedzione
przez rzecznika
oskarżenia
publicznego oraz
przez
pełnomocnika
wnioskodawców,
choć różnie
określone, w
istocie dotyczą
jednakiej
okoliczności.
Jest nią to,
że Sąd I
Instancji, co
bez wątpliwości
wskazane
zostało w
pisemnych
motywach
skarżonego
wyroku (k-54),
wpierw ustalił,
a następnie
przyjął w
kwestionowanym
rozstrzygnięciu,
że była żona S.
T. (rozwiązanie
małżeństwa
represjonowanego
i H. T. nastąpiło
w 1972 roku

k-75v) należy do kręgu osób uprawnionych do otrzymania zadośćuczynienia i odszkodowania po S. T.. To ustalenie prawidłowe nie jest. W ocenie Sądu odwoławczego odwołujący się (Prokurator Okręgowy w Szczecinie, pełnomocnik wnioskodawców) uzasadniając podniesione przez siebie zarzuty umotywowali je w sposób pozwalający do tej motywacji odwołać się bez konieczności jej przytaczania albowiem w istocie argumentację tą należałoby w tym miejscu w całości powtórzyć. W tej sytuacji wystarczającym jest podanie, że z art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz

niepodległego
bytu Państwa
Polskiego
jednocześnie i
bez wątpliwości
wynika, że były
małżonek nie
należy do kręgu
osób
uprawnionych
do otrzymania
zadośćuczynienia
i odszkodowania
po osobie
uprawnionej
(represjonowanej)
bowiem
przyjęto, że „w
razie śmierci tej
osoby
uprawnienie to
przechodzi na
małżonka, dzieci
i rodziców”.
Przytoczona
treść przepisu
nie pozostawia
żadnych
wątpliwości, że
do kręgu osób
uprawnionych,
w omawianej
sytuacji, należy
małżonek, a nie
były małżonek.
Skoro zatem
małżeństwo S. T.
(uprawnionego
represjonowanego)
zostało z H.
T. rozwiązane to
nie jest ona
osobą
uprawnioną do
otrzymania
zadośćuczynienia
i
odszkodowania.
Przedstawione
stanowisko ma

w sprawie
niniejszej swe
konsekwencje.
Sąd Okręgowy
w Szczecinie
ustalając krąg
osób
uprawnionych
do otrzymania
zadośćuczynienia
i odszkodowania
po S. T. ustalił,
że do kręgu
tych osób należy
również H. T.
i stosownie do
swego ustalenia
zasądził na rzecz
wnioskodawców
(dzieci
represjonowanego)
odpowiednie
kwoty.

Tak jak to
już wskazano
omawiane
ustalenie Sądu
orzekającego nie
jest prawidłowe
i konieczną była
jego modyfikacja
poprzez
przyjęcie, że H.
T. nie jest osobą
uprawnioną do
otrzymania po
S. T.
zadośćuczynienia
i
odszkodowania.
Motywując
dokonaną w tym
zakresie przez
Sąd odwoławczy
zmianę należy
w pierwszej
kolejności
wskazać, iż Sąd I
Instancji

ustalając wysokość należnego S. T. odszkodowania uczynił to prawidłowo. Nie jest w tym miejscu koniecznym szersze uzasadnianie przedstawionego stanowiska bowiem w tej części Sąd Apelacyjny w całości akceptuje motywację podaną w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia. Nie można również zapominać o tym, że strony przedmiotowej sprawy nie negowały tych ustaleń, co daje dodatkowe podstawy do nieingerowania w te ustalenia faktyczne. Niesprzecznie i bezspornie w sprawie niniejszej przyjąć należało, że S. T., gdyby to on był wnioskodawcą, należałoby zasądzić tytułem odszkodowania kwotę 24.094 złotych. Przy uwzględnieniu treści art.8.1 ustawy z dnia

<p>23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego stwierdzić należy, iż osobami uprawnionymi do otrzymania odszkodowania po zmarłym represjonowanym są jego dzieci (wnioskodawcy), a skoro jest ich troje, to ustaloną kwotę odszkodowania podzielić należało przez trzy, co daje kwotę 8.031,33 złotych i stosowanie do tych wyliczeń dokonano zmiany skarżonego wyroku (punkt 1b uzasadnianego orzeczenia).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że H. T. nie należy do kręgu osób</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>uprawnionych do otrzymania zadośćuczynienia i odszkodowania po S. T. i w konsekwencji przyznanie wyłącznie na rzecz wnioskodawców odszkodowania należnego zmarłemu uprawnionemu S. T..</p>			
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z powodów wskazanych powyżej tak omawiane zarzuty jak i wnioski ocenić należało jako zasadne.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>2</p>	<p>Punkt III apelacji Prokuratora Okręgowego w Szczecinie. Punkt 1a apelacji pełnomocnika wnioskodawców.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach</p>			

uznania zarzutu
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

Przedstawiając
motywy jakimi
kierowano się
oceniając, że
omawiany
zarzut
podniesiony
przez
Prokuratora
Okręgowego w
Szczecinie jest
zasadny należy
poprzedzić je
stwierdzeniem,
że Sąd Okręgowy
w Szczecinie po
prawidłowym,
zdaniem Sądu
II Instancji,
przeprowadzeniu
przewodu
sądowego
podał
zgromadzony
materiał
dowodowy
analizie, a tok
swego
rozumowania
przedstawił w
przekonującym
uzasadnieniu.
Na podstawie
dowodów
zebranych w
sprawie Sąd I
Instancji
poczynił
prawidłowe
ustalenia
faktyczne w
zakresie
odnoszącym się

do faktów, które
wystąpiły w
trakcie
wykonywania
wobec S. T.
wyroku
Wojskowego
Sądu
Rejonowego we
Wrocławiu z
dnia 26 maja
1953 roku
wydanego w
sprawie Sr
216/53 oraz po
odbyciu przez
niego kary.
Instancyjna
kontrola
skarżonego
orzeczenia
pozwala
stwierdzić, iż
ocena materiału
dowodowego,
która stała się
podstawą
ustalenia
wskazanych
faktów
dokonana
została z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art.4, 5 i 7
k.p.k. i zgodna
jest z zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
nie zawiera
błędów
faktycznych lub
logicznych. W
ocenie Sądu

odwoławczego
instancyjna
kontrola nie
doprowadziła do
stwierdzenia
zaistnienia
podstaw do
zanegowania
prawidłowości
ustalenia faktów
istotnych z
punktu widzenia
ustalania
wysokości
zadośćuczynienia.
W żadnym
zakresie nie
stwierdzono by
ocena materiału
dowodowego
dotycząca
wskazanego
obszaru
dokonana przez
Sąd I Instancji
nie
odpowiadałaby
przesłankom
logicznego
rozumowania
bądź
wskazaniom
doświadczenia
życiowego czego
konsekwencją
jest przyjęcie
oceny, iż Sąd
Okręgowy w
Szczecinie nie
dopuścił się
popelnienia
błędu w
ustaleniach
faktycznych w
zakresie
ustalenia faktów
branych pod
uwagę przy
ustalaniu

wysokości
zadośćuczynienia.

Do powyższego
dodać należy,
co ma znaczenie
dla zakresu
przedmiotowego
uzasadnienia, iż
z omawianego
zarzutu
sformułowanego
przez
Prokuratora
Okręgowego w
Szczecinie oraz z
jego
uzasadnienia
niewątpliwie
wynika, iż
odwołujący się
nie neguje
ustalonych przez
Sąd I Instancji
faktów
związanych z
wykonaniem
wobec S. T.
wyroku, którego
nieważność
została
stwierdzona
(postanowienie
Sądu
Okręgowego we
Wrocławiu z
dnia 19 listopada
2019 roku
wydane w
sprawie III Ko
391/19).

W ocenie Sądu
II Instancji
zasadnym jest,
dla
przejrzystości
prezentowanego
stanowiska, co
do zarzutu

określonego w punkcie III apelacji Prokuratora Okręgowego w Szczecinie oraz, co do zarzutu określonego w punkcie 1a apelacji pełnomocnika wnioskodawców łączne do nich odniesienie się. Uwadze Sądu odwoławczego nie umknęło to, że choć formalna podstawa tych zarzutów jest jednak (art.7 k.p.k.) to jednak nadano im przeciwne znaczenie. Nie zmienia to jednak słuszności łącznego odniesienia się do tych zarzutów albowiem wskazanie przyczyn uwzględnienia zarzutu Prokuratora Okręgowego w Szczecinie jest jednocześnie wykazaniem niezasadności zarzutu pełnomocnika wnioskodawców. Inna redakcja pisemnych motywów orzeczenia Sądu Apelacyjnego

skutkowałaby
tym, że
odniesienie się
do zarzutu
pełnomocnika
wnioskodawców
sprowadzałoby
się do
przedstawienia
przeciwieństwa
tego, co stało
się podstawą
uwzględnienia
zarzutu
Prokuratora
Okręgowego w
Szczecinie. Takie
postąpienie
doprowadziłoby
wyłącznie do
zbędnego
rozbudowania
uzasadnienia
skutkująca jego
nieprzejrzystością.

Sąd II Instancji
po dokonaniu
instancyjnej
kontroli sprawy
przedmiotowej
doszedł do
przekonania, że
Sąd orzekający,
w zakresie
wskazanym w
zarzucie
Prokuratora
Okręgowego w
Szczecinie,
naruszył art.7
k.p.k., co
znalazło swe
odzwierciedlenie
w
nieprawidłowo
ustalonej
wysokości
należnego S. T.
zadośćuczynienia.

Podkreślić
należy, że
powyższe
dotyczy
wyłącznie
wniosków jakie
wywiódł Sąd
orzekający, które
stały się
podstawą
ustalania
wysokości
zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu
odwoławczego, z
racji
przytoczonej
przez
odwołującego się
rzecznika
oskarżenia
publicznego
argumentacji
dotyczącej oceny
faktów mających
znaczenie dla
ustalania
wysokości
zadośćuczynienia
możliwym jest
odwołanie się
do niej bez
konieczności
ponownego jej
przytaczania
albowiem w
swej istocie w
tym miejscu
argumentację tą
należałoby w
całości
powtórzyć.
Uzupełniająco
podać można, co
Sąd Apelacyjny
uwzględnił, iż
roszczenia
wnioskodawców
są roszczeniami

wtórnymi wobec tych jakie przysługiwałyby S. T. i nie są one ani węższe ani szersze, a więc wysokość zadośćuczynienia wyznacza krzywda uprawnionego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 roku). Dla oceny skuteczności omawianego zarzutu ma to istotne znaczenie ponieważ ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia uwzględniać również należy, w odpowiednich, co oczywiste proporcjach, subiektywne odczucia krzywdy doznanej przez uprawnionego, a w niniejszej sprawie było to utrudnione ponieważ S. T. zmarł w 2007 roku. Wszelkie zatem w tym zakresie oceny powzięte na podstawie ustalonych faktów odnoszących się

do okoliczności związanych z wykonaniem kary orzeczonej wobec S. T. winny to uwzględniać, nie można nadinterpretować relacji pochodzących od osób, które przecież bezpośrednio nie doznały krzywd. Pamiętać bowiem należy o tym, że „Zadośćuczynienie” orzekane na podstawie ustawy z 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych ma zrównoważyć wszystkie negatywne przeżycia i doświadczenia pokrzywdzonego. Jest swoistego rodzaju sankcją za naruszenie dóbr osobistych (...), w tym naruszenie wolności człowieka, również przy uwzględnieniu jej aspektu wewnętrznego, tj. wolności od obawy i strachu,

od użycia
przemocy czy
zrealizowania
groźby,
naruszenie
możliwości
swobodnego
dysponowania
wartościami
osobistymi. W
każdej tego typu
sprawie
konieczne jest
zatem dokładne
oszacowanie
wszystkich
krzywd, które
wynikają m.in.
z czasu trwania
izolacji oraz
jej warunków,
a także na
nieodwracalność
ich skutków
również w sferze
zdrowotnej (wzrok
Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach z
dnia 30
listopada 2018
roku). W
przedmiotowej
sprawie, tak
jak to podano,
ustalenie
powyższego było
utrudnione,
tylko bowiem
uprawniony,
który osobiście
i bezpośrednio
doznał krzyw
mógł
zrelacjonować
to, czego doznał
i to co odczuwał
w czasie
wykonywania
kary i po

odzyskaniu
wolności.
Pośrednia
relacja zawsze
obarczona jest
ryzykiem
niewłaściwego
odczytania
rzeczywistego
stanu rzeczy i
dlatego właśnie
dokonując w
tym obszarze
ocen kierować
się należy daleko
idącym
obiektywizmem.
Odwołujący się
Prokurator
Okręgowy w
Szczecinie
przedstawiając
motywację
omawianego
zarzutu wskazał
na stanowisko
Sądu I Instancji,
które jest
częściową
nadinterpretacją
faktów,
przyjęciem ocen
wynikających
nie z nich
lecz z poglądów
Sądu. Nie jest
koniecznym w
tym miejscu
tego wszystkie
przypominanie,
gdyż apelant
wskazał to i w
sposób
zyskujący
aprobatę
umotywował.

Uwzględniając
zarzut
Prokuratora

Okręgowego w
Szczecinie
zmieniono
skarżone
orzeczenie w
części dotyczącej
należnego S. T.
zadośćuczynienia
przyjmując jego
wysokość na
kwotę 288.000
złotych, co
przekłada się
na przyznanie
wnioskodawcom
kwot po 96.000
złotych. W
ocenie Sądu II
Instancji, przy
uwzględnieniu
okoliczności
wynikających z
ustalonego w
sprawie stanu
faktycznego oraz
przy
uwzględnieniu
argumentacji
odwołującego się
rzecznika
oskarżenia
publicznego,
kwota ta w pełni
czyni zadość
krzywdom
doznanym przez
uprawnionego
na skutek
wykonania
wobec niego
wyroku
Wojskowego
Sądu
Rejonowego we
Wrocławiu z
dnia 26 maja
1953 roku
wydanego w
sprawie Sr
216/53.

Uwzględniono przy ustalaniu wysokości tej kwoty subiektywnie ocenione warunki w jakich odbywało się wykonywanie kary zrelacjonowane przez świadków (byłą żonę i dzieci).

Uwzględniono relacje o odczuciach S. T. i jego psychiczny stosunek do sytuacji w jakiej znalazł się. Przy ustalaniu wysokości należnego uprawnionemu zadośćuczynienia wzięto także pod uwagę okres wykonywania wobec niego kary oraz wyniki z tego tytułu straty moralne.

Wnioskodawcy tak we wniosku jak i w apelacji ich pełnomocnika domagali się ustalenia, iż S. T. należne jest zadośćuczynienie w kwocie 1.200.000 złotych. W ocenie Sądu Apelacyjnego domaganie się

wskazanego
ustalenia w
wysokości
przewyższającej
kwotę ustaloną
w instancji
odwoławczej jest
nieuprawnione
albowiem
„Zrozumiałe jest,
że
społeczeństwo
powinno
wynagradzać
krzywdy, które
poniosły osoby
walczące dla
jego dobra, ale
pamiętać należy,
że taka
rekompensata
powinna
pozostawać w
odpowiednich
proporcjach do
zasobów
społeczeństwa i
nie powinna
przekraczać jego
możliwości
finansowych.
Wydatki
ponoszone przez
Skarbu Państwa
na takie cele
związane są
przecież z
działaniami
totalitarnej
władzy, która
uciskała całe
społeczeństwo.
Sprawiedliwa
odpłata za
krzywdy
poniesione przez
osoby
represjonowane
nie może więc
generować

kosztów, które uznane zostaną za społecznie nieuzasadnione i niesłuszne (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 grudnia 2020 roku). Pamiętać przy tym należy i o tym, że żądanie zadośćuczynienia nosi wprawdzie cechy kompensacyjne to jednak wysokość tego żądania utrzymana być musi w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Uwzględniając te kryteria ustalona w instancji odwoławczej kwota zadośćuczynienia jest prawidłowa. Ustalając kwotę należnego S. T. zadośćuczynienia wzięto pod rozwagę, że ma ono charakter kompensacyjny i nie może mieć jedynie charakteru symbolicznego. Nie może być

ono jednak nadmierne w stosunku do krzywdy i być źródłem nieuzasadnionej korzyści majątkowej. Wysokość ustalonego zadośćuczynienia sprawa, w ocenie Sądu odwoławczego, że jest ono, zgodnie z treścią art.445§ 1 k.c., odpowiednie. Kwota ta jest wystarczającym ekwiwalentem za doznane przez S. T. cierpienia psychiczne i fizyczne i wysokość jej ustalono tak, by utrzymana była w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Zdaniem Sądu II Instancji ustalona kwota zadośćuczynienia zatarłaby i złagodziła odczucie krzywdy S. T. związanej ze skutkami wykonania wobec niego wyroku Wojskowego

<p>Sądu Rejonowego we Wrocławiu z dnia 26 maja 1953 roku wydanego w sprawie Sr 216/53 dodając do tego, że (...)ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy i nie powinno być źródłem wzbogacenia się.” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 września 2018 roku).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana skarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż zmarłemu S. T. należne byłoby zadośćuczynienie w kwocie 288.000 złotych i przyznanie wnioskodawcom kwot po 96.000 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Z przyczyn podanych przy omawianiu zarzutu wniosek Prokuratora Okręgowego w Szczecinie ocenić należało jako słuszny.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3</p>	<p>Punkt 2a apelacji pełnomocnika wnioskodawców.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Pełnomocnik wnioskodawców zarzucił Sądowi Okręgowemu w Szczecinie poczynienie błędnych ustaleń faktycznych. Mając na uwadze wskazane przez apelanta podstawy omawianego zarzutu (błąd w ustaleniach faktycznych) oraz sposób jego sformułowania wydaje się być</p>			

w tym miejscu
uprawnionym
przypomnienie,
iż czynione w
określonej
sprawie
ustalenia
faktyczne są
powziętym na
podstawie
przeprowadzonych
dowodów
stwierdzeniem
wystąpienia w
rzeczywistości
faktów czy też
zdarzeń
istotnych z
punktu widzenia
przedmiotu
rozpoznania
sprawy. Tak
rozumiejąc
istotę ustaleń
faktycznych w
sprawach
rozpoznawanych
na podstawie
przepisów
Ustawy z dnia
23 lutego 1991
roku o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego
zwrócić trzeba
było uwagę na
to, że „Zarzut
błędu w
ustaleniach
faktycznych
może zostać
podniesiony, gdy

w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo gdyby takiego ustalenia nie poczyniono, pomimo że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 czerwca 2017 roku).

Pełnomocnik wnioskodawców wyraźnie i bez wątpliwości wskazał, iż kwestionuje poczynione w przedmiotowej sprawie ustalenia faktyczne.

Tymczasem tak z treści omawianego zarzutu jak i jego uzasadnienia wynika, że w istocie rzeczy apelant nie kwestionuje faktów ustalonych w przedmiotowej sprawie (negowana jest ocena tych faktów, co

znalazło swój wyraz w treści innego zarzutu – zarzut 1a apelacji pełnomocnika wnioskodawców). W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu odwoławczego, istnieją podstawy do stwierdzenia, iż apelant nie neguje ustalonych przez Sąd Okręgowy w Szczecinie rzeczywistych faktów będących podstawą wniosku o zasądzenia zadośćuczynienia i odszkodowania, a kwestionowane jest to, że fakty te zostały niewłaściwie ocenione w zakresie mającym związek z ustaleniem wysokości zadośćuczynienia należnego S. T.. Powyższe ma swe konsekwencje procesowe. Jest bowiem tak, że poprzez zarzut określony w art.438 pkt 3 k.p.k. można kwestionować całość ustaleń

faktycznych lub też poszczególne elementy strony przedmiotowej i podmiotowej, a nie ich ocenę, którą dokonuje się przy stosowaniu art.7 k.p.k. Z treści podniesionego przez pełnomocnika wnioskodawców zarzut określonego w punkcie 2a jego apelacji jednoznacznie wynika, iż kwestionowana jest, jak to już podano, ocena faktów w zakresie dotyczącym ustalenia wysokości należnego uprawnionemu (S. T.) zadośćuczynienia. Przy uwzględnieniu powyższe istnieją podstawy do zaniechania argumentacji przekraczającej zakres zaskarżenia ponieważ „Z unormowania art.433§1 k.p.k. wynika nie tylko obowiązek rozpoznania sprawy w graniach

<p>zaskarżenia i podniesionych zarzutów w aspekcie pozytywnym, a więc polegający na określeniu granic rozpoznania sprawy w instancji odwoławczej, ale również w aspekcie negatywnym, czyli zakaz wykroczenia przez sąd odwoławczy poza te wytyczone granice, gdyż dopuszczalne jest to wyłącznie w razie stwierdzenia, że zachodzi sytuacja wskazana w art. 435, 439§1, 440 i 455 k.p.k.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 listopada 2017 roku).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Ustalenie, iż uprawnionemu zmarłemu S. T. należne byłoby zadośćuczynienie w kwocie 672.000 złotych i przyznanie wnioskodawcom</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

kwot po 224.000 złotych.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Uwzględniając, iż omawiany zarzut został oceniony jako niezasadny to tożsamo ocenic należało zgłoszony na jego podstawie wniosek.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu		

pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1 Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 571/20. • ustalenie, iż H. T. nie należy do kręgu osób uprawnionych do otrzymania zadośćuczynienia i odszkodowania po uprawnionym zmarłym S. T.,		

<ul style="list-style-type: none"> • zasądzenie na rzecz wnioskodawców kwot po 8.031,33 złotych tytułem odszkodowania, • zasądzenie na rzecz wnioskodawców kwot po 96.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Podstawą dokonanej w instancji odwoławczej zmiany skarżonego orzeczenia było uwzględnienie, z przyczyn podanych w punkcie 3 Lp.1 i 3 Lp.2, zarzutów podniesionych przez, odpowiednio, Prokuratora Okręgowego w Szczecinie i pełnomocnika wnioskodawców oraz przez Prokuratora Okręgowego w Szczecinie.</p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III i IV	O kosztach postępowania w sprawie oraz o wynagrodzeniu pełnomocnika wnioskodawców orzeczono na podstawie art.13 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń		

	<p>wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oraz na podstawie §11.6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p>
7. PODPIS	
<p>SSO (del.) Przemysław Żmuda SSA Stanisław Kucharczyk SSA Maciej Żelazowski</p>	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Okręgowy w Szczecinie
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 571/20

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawców	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 571/20	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana